

Hoofdstuk 1

Jack zucht en kijkt op zijn horloge. Een halfuur nog! Dat betekent dat meneer Schuurbier nu al twintig minuten aan het woord is. Pff ... Andere leraren doen soms echt hun best om de lessen leuker te maken. In groepjes werken, discussiëren, presentaties houden, het maakt niet uit, als er maar wat afwisseling in zit. Maar Schuurbier ... Jack houdt best van natuurkunde, maar sinds hij dit jaar deze leraar heeft, wordt zijn enthousiasme elk lesuur minder. Jammer eigenlijk, dat een leraar een vak zo kan verknallen. Maar goed, hij kan beter opletten, want volgende week krijgt hij hier wel een repetitie over. Zijn cijfers zijn tot nu toe best goed, maar hij moet er aardig aan trekken om bij te blijven in 3 vwo.

Hoewel hij zijn best doet om zijn aandacht bij de droge uitleg te houden, betrapt hij zich er even later toch op dat hij naar buiten zit te staren. Op het grote plein van het Christelijk College lopen twee meiden. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes, probeert een scherper beeld van de meiden te krijgen. Wie zijn het? Kent hij ze? Is zij het misschien? Leontine ... De stem van Schuurbier vervaagt, de klas verdwijnt naar de achtergrond. Jack droomt weg. Hoewel ze waarschijnlijk al net zolang op deze school rondloopt als hij, heeft hij haar pas een paar maanden geleden ontdekt. Onvoorstelbaar gewoon dat hij haar die jaren daarvoor nooit heeft opgemerkt. Ze is echt de leukste meid op de hele school. Jack heeft het zichzelf allang toegegeven: hij is verliefd op Leontine. Er is echter één groot probleem: zij weet nog van niks. En hij heeft geen idee hoe hij haar moet

benaderen. Zodra hij haar op minder dan vijf meter nadert, slaat hij compleet dicht.

‘Van der Steen, letten we een beetje op?’

Jack kijkt snel voor zich, maar het leed is al geschied. Achter zich hoort hij Chris en Gerrit gniffelen. ‘Meisjes aan het kijken, Van der Steen?’ fluistert Chris. ‘Die kun jij toch niet krijgen, Jackie.’

Ze hebben gelijk, weet hij, en dat is het ergste. Leontine zal nooit zijn meisje kunnen zijn. Wie wil hém nou, een getekende? Onder zijn shirt voelt hij de vlek branden. Pijnlijk wordt hij weer herinnerd aan zijn probleem. Zijn handicap, want dat is het toch eigenlijk. Een ‘esthetische handicap’ noemen de artsen het. In de praktijk betekent het: altijd shirts aan met een hoge kraag. In de winter is dat nooit zo’n probleem. In de herfst en lente kan hij meestal ook nog wel kleding vinden die hoog sluit. Maar in de zomer, dan beginnen de problemen pas goed. Een polo kan hij met goed fatsoen niet dragen. Hij kan toch moeilijk de knoopjes tot bovenaan dichtdoen als het buiten vijftientig graden is? Een gewoon T-shirt is net te laag, dan steekt de rand van de vlek er precies bovenuit. Geen gezicht!

‘Van der Steen, dit is nu de tweede maal dat ik u bij de les moet roepen. De volgende maal moet ik u helaas een aantekening geven wegens desinteresse. Ben ik duidelijk geweest?’

‘Ja meneer, ik begrijp het. Ik zal opletten.’

Wat een zeurpiet!

In de pauze slentert Jack in zijn eentje naar de kantine. Hij leunt tegen de muur en probeert wat te lezen. Chris en Gerrit zitten verderop met een stelletje tweedeklassers aan een tafeltje. Af en toe wordt er luid gelachen. Jack verdenkt hen ervan dat hij

het onderwerp van hun gesprek is. Soms ziet hij hen naar hem kijken. Hij probeert er niet op te letten. Al sinds de brugklas heeft hij problemen met die twee. Gerrit, met zijn grote mond en zijn atletische lichaam, is de voetbal-ster van de school. En Chris is zijn grootste fan, een meeloper eersteklas. Wat Gerrit ook doet, Chris vindt het allemaal te gek. En om zijn positie als grootste vriend van Gerrit wat te versterken, mag Jack regelmatig fungeren als mikpunt van spot en hoon. Jack-met-de-Vlek, zijn bijnaam hier op school, is er bijvoorbeeld eentje uit de koker van Chris.

‘Hoi Jack, gaaf boek?’

Jack schrikt op uit zijn gepeins en kijkt in het lachende gezicht van Tom. ‘Ha Tom. Lekker een zak chips naar binnen gewerkt?’

‘Hoe weet je dat?’ vraagt Tom verbaasd.

Jack wijst naar het dikke, glimmende gezicht van Tom. ‘Je hele mond zit onder de kruimels en je stinkt een uur in de wind naar Cheese Onion. Weleens van Sonja Bakker gehoord?’

Tom grinnikt. Hij slaat op zijn buik en kijkt Jack schuin aan. ‘Weet je wel wat dit buikje heeft gekost?’

Jack lacht. Hij weet dat het allemaal grootspraak is van Tom en dat er achter die altijd lachende Tom een gevoelige, intelligente jongen schuilgaat. Tom is helemaal niet zo blij met zijn lichaamsbouw, maar Jack mag er grapjes over maken. Hij wel, want ze weten precies wat ze aan elkaar hebben. Tot en met de tweede heeft Tom bij hem in de klas gezeten, maar sinds dit jaar is Tom naar de havo gegaan. Jack mist hem vaak. In de klas was het vaak Tom die de aandacht wist af te leiden als Jack gepest werd. Soms ging dat zelfs ten koste van hemzelf, maar Tom zei altijd dat het zijn huid was die hem zo dik maakte. Onzin natuurlijk!

Jack slaat zijn boek dicht en kijkt op de grote klok boven de kantinedeur. 'We hebben nog een kwartier. Rondje om de school doen?'

'Yep, prima idee, Jack. Lopen is goed voor de lijn, toch?'

Ze lopen naar buiten, het plein op. Overal staan groepjes leerlingen. Twee surveillerende docenten houden de boel met een verveelde blik in de gaten.

Jack en Tom lopen langs de praktijklokalen. Daarvandaan loopt een paadje achter de school langs. In een nis staan een paar jongens en meiden te roken. Als ze langslopen, zegt Tom: 'Meneer Kwartels loopt vlak achter ons.' Direct laten de rokers hun peuk op de grond vallen en zetten hun voet erop. Een paar meter verder kan Jack zich niet meer goed houden en schiet in de lach. 'Jij krijgt nog een keer klappen, jongetje!'

Tom lacht met hem mee. 'Zag je hun schijnheilige tronies? Prachtig man, daar geniet ik steeds weer van.'

Een paar jongens rennen voorbij en blijven dan voor hen staan. Het zijn de rokers.

De grootste kijkt Tom dreigend aan. 'Ik ben jou zat, Tommetje. Spuugzat eigenlijk. Weet je wel wat peuken kosten? Ik had 'm net aangestoken, en nou ligt-ie platgetrapt op de grond. Omdat jij zonodig een geintje moest uithalen. En dat is nou al de derde keer dat je me dat flikt.'

'Hé man, het is toch niet mijn schuld dat jij er steeds weer intrapt!' protesteert Tom.

'Drie peuken naar de Filistijnen. En die van Jos, Tineke en Petra ook. Ik eis schadevergoeding. Effe kijken ... zes sigaretten, da's twee euro.'

Hij houdt zijn hand op.

Jack balt zijn vuisten, maar Tom graait in zijn broekzak en legt een twee-euromunt in de open hand.

De jongen gromt. 'De volgende keer kom je er zo gemakkelijk niet vanaf!'

Jack en Tom lopen verder. 'Pff, dat was even spannend, Tom!'

Tom lacht. 'Welnee man. Dat was Bart, ik ken hem wel. Als ik tegen zijn vader zeg dat-ie rookt, komt hij een maand niet meer buiten. En die twee euro, daar heb ik mijn portie lol weer voor gehad. Oeps, da's de bel al. Ik moet opschieten, m'n telaar kaart is bijna vol. Ik zie je, Jack!'

Tom zet het op een lopen. Jack kijkt hem na. Een rennende Tom, dat is werkelijk geen gezicht!

Dan loopt hij zelf ook snel naar de deur.

Net voor hij naar binnen wil gaan, loopt zij vlak voor hem langs. Zijn hart mist een slag. Leontine draait zich half om en houdt de deur voor hem open. Dan gebeurt het. Zijn voet blijft ergens achter haken. Hij gaat plat op zijn snufferd. Achter hem klinkt gelach. Hij voelt hoe hij tot aan zijn haarwortels rood wordt.

'Kijk Jackie nou toch eens! Hij doet je een aanzoek, Leontine!'

Chris! Het is Chris die hem pootje heeft gehaakt! Een wilde woede vlamt in hem op. Hij wil overeind springen, hem aanvliegen, hem helemaal in elkaar rammen, maar bij de eerste beweging vlamt er een gemene pijn door zijn enkel. Hij grijpt zich vast aan de deurpost en krabbelt overeind.

'Kijk nou, Gerrit, onze Jackie heeft een zeer voetje. Zullen we hem maar effies met rust laten?'

Ze lopen langs hem heen en Chris kan het niet laten om hem nog een gemeen duwtje te geven. Jack bijt op zijn lip van de pijn.

‘Wat een snertgasten! Gaat het ... Jack?’ klinkt opeens Leontines stem.

Hij knikt en probeert haar niet aan te kijken.

‘Leun maar op mijn schouder, dan breng ik je naar de loge’, zegt ze. Ze slaat haar arm onder zijn schouder en kijkt opzij. Door haar arm onder zijn oksel verschuift de kraag van zijn blouse. Dan ziet ze de vlek. Jack ziet het gebeuren. Ze schrikt en met een ruk kijkt ze van hem weg.

O nee! kreunt hij vanbinnen. De blik in haar ogen doet hem meer pijn dan de pijn in zijn enkel.

‘Nog vijftien meter. Kom op!’ zegt ze na een ongemakkelijke stilte.

Het lijkt wel honderd meter! Eindelijk zijn er. De conciërge komt op hen toelopen en neemt Jack van haar over.

‘Bedankt!’ zegt Jack. Verlegen kijken ze elkaar even aan. Dan hangt ze haar rugzak goed en steekt haar hand op. ‘Graag gedaan, hoor. Ik moet nu snel naar de les. Doe!’

Het geluid van haar hakken sterft weg in de grote hal en daarmee verdwijnt ook Jacks hoop. Want hij weet wat hij in haar ogen heeft gezien: afschuw.

Jack zit op zijn bedbank in de KIJK te bladeren. Om zijn rechterbeen zit een strak rekverband. ‘Zwaar verstuikt’, heeft zijn vader geconcludeerd. Soms toch wel makkelijk als je vader dierenarts is. ‘Een paar dagen rust houden en dan voorzichtig proberen er weer op te lopen’, was zijn advies. En daar zit hij dan, zich stierlijk te vervelen.

Uit de hoeken van de slaapkamer komt zachte pianomuziek. Ballade No. 1 in G mineur van Frédéric Chopin, prachtig gespeeld door Héléne Grimaud, zijn favoriete pianiste. Maar

vandaag kan hij er niet van genieten. Zijn gedachten dwalen steeds naar die ochtendpauze, een paar dagen geleden. Zijn naam is voorgoed gevestigd, de hele school weet inmiddels wie hij is: Jack-met-de-Vlek. En Leontine kan hij nu natuurlijk wel helemaal vergeten.

Er wordt op het raam getikt. Hij schrikt op uit zijn gepeins. Dat is vast Lizette!

‘De deur is open!’ roept hij.

Jack woont in een mooi, ruim huis in een buitenwijk van een klein stadje. Zijn kamer ligt op de begane grond en heeft een terrasdeur naar de tuin. Dat is het voordeel van enig kind te zijn en een vader te hebben met een praktijk aan huis.

De terrasdeur gaat langzaam open. Een blond hoofd met sproeten komt tevoorschijn.

‘Hoi, Lizette! Dat is lang geleden! Kom gauw binnen.’

Zijn buurmeisje stapt binnen. Ze ploft naast hem op de bank en port hem in zijn zij. ‘Jouw schuld! Jij bent bijna nooit meer op je kamer. Het lijkt wel of je me niet meer wilt zien.’ Haar groene ogen fonkelen hem in het halfschemer van de kamer tegemoet.

Jack voelt zich ineens een beetje schuldig. ‘Je hebt gelijk, Lizette! Maar je bent er nu toch, en dat had ik net nodig.’

‘Ik wist het wel, daarom kwam ik ook.’ Ze kijkt hem ondeugend aan.

Jack lacht. Zoals altijd lijkt de kamer opeens lichter nu zij er is. Hij kent haar al sinds hij een jaar of acht was. Ze woont in de villa naast hem, is een jaar jonger dan hij en sinds jaren is ze zijn beste vriendin. Vaak zitten ze uren bij elkaar en praten over alles wat hen bezighoudt. Lizette is de enige bij wie hij

helemaal zichzelf durft te zijn. Bij Lizette durft hij in z'n hemd te zonnen zonder dat hij zich ongemakkelijk voelt.

Ze wijst naar zijn ingezwachtelde enkel. 'Nou, brand los! Wat heb je nu weer uitgehaald?'

Jackschudt zijn hoofd. 'Nee, jijeerst. Hoe is het met je moeder?'

Ze haalt haar schouders op. 'Ze heeft gisteren weer een flinke dip gehad. M'n vader moest haar vanmorgen naar de psych brengen voor nieuwe medicijnen, want die ze nu heeft, werken niet of zijn gewoon te licht.'

'Hoelang is ze nou al depressief? Zes jaar?'

Lizette knikt. 'Ruim zes jaar al. Het is echt snert. Maandenlang gaat het goed en dan denk ik, hoop ik, nu is ze voorgoed beter, mijn gebeden zijn eindelijk verhoord ... en dan opeens ... Soms ben ik bang dat het nooit meer over zal gaan.'

Jack slaat zijn arm om haar heen en even zitten ze stil bij elkaar. Dan maakt ze zich los. 'Nu jij! Wat is er met je voet? En ... wat houdt je bezig?'

'Eh ... nou ja, bezighouden ...'

'Jawel, er is wat met je. Ik merk het aan je. Kom op, vertel.'

Jack staat op en drukt op het eject-knopje van de cd-speler. Hij pakte Chopin eruit en doet hem in het hoesje. 'Wat wil je horen?' vraagt hij.

'Oké, je hebt nog even tijd nodig. Eh ... doe maar die Roemeense panfluitmuziek, dat sluit wel aardig aan bij mijn gemoedstoestand vandaag. Beetje droevig, beetje romantisch ... ja, doe die maar.'

Jack voelt even een rilling. Wauw, hoe krijgt ze het voor elkaar ... Ze schetst zomaar even zijn gemoedstoestand. En dat is niet voor het eerst dat ze hem zo snel peilt. Hij legt de cd erin en drukt op "play". Achterstevoren gaat hij op een stoel

zitten, zijn armen op de rugleuning. Lizette kijkt hem aan. 'Ik ben verliefd', zegt hij dan snel.

Lizette knippert even met haar ogen en slikt een paar keer voordat ze vraagt: 'En dat is een probleem?'

Jack knikt.

'Laat me raden ... het gaat om je wijnvlek?'

Weer knikt Jack. Dan gooit hij alles er in één keer uit. Over Leontine, over die smak in de deuropening van school, over de blik in haar ogen bij het zien van zijn vlek, alles.

Lizette luistert zonder een woord te zeggen. Ze zou zijn hand willen pakken, hem een knuffel willen geven, hem opbeuren. Vroeger zou ze dat gedaan hebben. Vroeger wel, maar nu niet meer. Niet nu zijn probleem te maken heeft met een meisje. Dat kan ze gewoon niet. Ze voelt zich opeens erg alleen. Maar ze past ervoor om hiervan iets aan Jack te laten merken. Ze wil hem niet kwijtraken. Ze heeft hem meer dan ooit nodig!

Ze slikt een paar keer. Dan, als Jack is uitgepraat, springt ze op en pakt zijn gitaar van de standaard. 'O o, wat ben jij toch een zielig jongetje! Ik heb echt met je te doen. Ik weet precies wat jij nodig hebt, Jack, voordat je helemaal omkomt in zelf-medelijden.'

Ze slaat een paar akkoorden aan. Dan zingt ze een maf eigen-gemaakt liedje, zo grappig dat Jack – of hij nu wil of niet – in de lach schiet.

'Je bent onmisbaar, Lizette! Waag het niet ooit te verhuizen, want dan kom ik je persoonlijk terughalen!'

Hij weet het echt niet, beseft ze als ze in zijn lachende gezicht kijkt. Hij heeft er echt geen idee van dat dit moeilijk is voor mij ...

Hoofdstuk 2

Lizette ligt op haar buik op haar bed en kauwt nadenkend op de achterkant van een pen. Dan typt ze snel iets op de laptop die voor haar op het bed ligt. Eerst even googelen op trefwoord ‘wijnvlek’. Ze klikt en wacht op het resultaat. Ha, da’s een mooie site: huidinfo.nl. Daar is vast wel wat te vinden. Ze gaat er eens goed voor liggen en leest de informatie over wijnvlekken op haar gemak door, tot opeens een kopje in de tekst haar aandacht trekt: *Hoe wordt het behandeld?* Daar was ze naar op zoek. *Vroeger kon enkel camouflage uitkomst bieden om de cosmetische bezwaren van wijnvlekken tegen te gaan. Sinds een paar jaar bestaat echter de mogelijkheid om wijnvlekken met een laser te behandelen*, leest ze. Ze leunt achterover en duwt een krul achter haar oor. Wauw! Dit moet Jack weten! Ze vist haar mobieltje uit haar zak en typt een berichtje. *Kom je ff? Wil je wat laten zien.*

In de tussentijd vindt ze nog een paar interessante sites die ze onder favorieten opslaat. Net op het moment dat ze hardop zegt dat het wel erg lang duurt voor hij komt, klettert er op het terras een stoel om en hoort ze Jack luidkeels mopperen. Ze glimlacht, springt van het bed en doet de deur open om hem binnen te laten.

Jack zet zijn loopkruk in een hoek en laat zich in de zitzak vallen.

‘Ruzie met een ligstoel?’ plaagt ze hem.

‘Ach, die kruk blijft ook overal achter haken. Ik zal blij zijn als m’n enkel weer de oude is. Gelukkig mag ik wel weer naar

school. Maar wat is er? Waarom moest ik m'n arme lijf helemaal hierheen slepen?'

Lizette lacht. 'Dat zal ik je zo vertellen. Maar eerst wil ik iets van jou weten: hoe is het met Leontine?'

Jacks gezicht betreft en hij haalt zijn schouders op. 'Weet ik veel. Ik heb haar al dagen niet gezien.'

'Niet gezien, of niet willen zien? Ik zag je vanmiddag op school en volgens mij ontloop je haar.'

'Hé, moest ik hiervoor komen?' reageert Jack een beetje nijdig.

'Nee joh', sust ze hem snel, 'maar Leontine is wel de aanleiding. Ik vond het verleden week zo sneu voor je toen je vertelde hoe ze reageerde op je wijnvlek, dat ik me er eens in ben gaan verdiepen. En moet je kijken!'

Ze draait haar laptop naar hem toe. Jack leest de informatie en frons zijn wenkbrauwen. Dan draait hij zich naar haar om. 'Zeg ... waar bemoei jij je eigenlijk mee?'

Lizette deinst een beetje achteruit. 'Hé, ik probeer je alleen maar te helpen, hoor! Hier, moet je kijken, er bestaan gewoon complete behandelingen! Ongelooflijk dat je ouders daar nooit aan gedacht hebben. Kijk, zelfs in het St. Joseph Ziekenhuis kun je terecht!'

'Sorry', mompelt Jack.

Lizette glimlacht. 'Het is echt je gevoelige plek, Jack, letterlijk en figuurlijk. Maar wat denk je ervan?' Vol spanning kijkt ze hem aan.

Jack wrijft met zijn wijsvingers over zijn slapen. 'Zou ze me daarom hebben weggedaan? Omdat ik zo lelijk was? Zou ze daarom niet van me hebben gehouden? Ik kan me er best iets bij voorstellen ... je zou toch zo'n kind krijgen!'